

20-12-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - প্ৰশ্নত মুৰ্ছিত হোৱাতকৈ মনমনাভৱ হৈ থাকা, পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰক স্মৰণ কৰা, পৱিত্ৰ হোৱা আৰু আনকো (পৱিত্ৰ) কৰি তোলা"

*প্ৰশ্ন :- শিৱবাবাই তোমালোক সন্তানসকলৰ দ্বাৰা নিজৰ পূজা কৰোৱাব নোৱাৰে, কিয়?

*উত্তৰ :- পিতাই কয় - মই তোমালোক সন্তানসকলৰ ম'স্ট অ'বিডিয়েন্ট চাৰ্ভেণ্ট (অতি অনুগত সেৱাধাৰী) হওঁ। তোমালোক সন্তানসকল হৈছা মোৰ মালিক। মইতো তোমালোক সন্তানসকলক নমস্কাৰ জনাওঁ। পিতা হৈছে নিৰহংকাৰী। সন্তানসকলো পিতাৰ সমান হ'ব লাগে। মই তোমালোক সন্তানসকলৰ দ্বাৰা নিজৰ পূজা কেনেকৈ কৰাম। মোৰ ভৰিও নাই, যাক তোমালোকে ধুবা। তোমালোকেতো ঈশ্বৰৰ সহযোগী হৈ বিশ্বৰ সেৱা কৰিব লাগে।

*গীত :- নিৰ্বলীৰ সৈতে যুজঁ বলৱানৰ(নিৰ্বল চে লড়াই বলৱান কি....)

ওঁম্ শান্তি। নিৰাকাৰ শিৱ ভগৱানুৱাচ। শিৱবাবা নিৰাকাৰ আৰু আত্মাসকল, যিসকলে শিৱবাবা বুলি কয়, সেই আত্মাসকলো আচলতে নিৰাকাৰ। নিৰাকাৰী দুনিয়াত থাকোঁতা হয়। ইয়াত ভূমিকা পালন কৰিবলৈ সাক্ষাৰ হৈছে। এতিয়া আমাৰ সকলোৰেতো ভৰি আছে। কৃষ্ণৰো ভৰি আছে। চৰণৰ (ভৰিৰ) পূজা কৰে নহয় জানো। শিৱবাবাই কয় - মইতো হওঁ অ'বিডিয়েন্ট, মোৰ ভৰি নাই যে তোমালোকৰ দ্বাৰা ভৰি ধুৱাম বা পূজা কৰাম। সন্যাসীসকলে ভৰি ধুৱায় নহয়। গৃহস্থী লোক গৈ তেওঁলোকৰ ভৰি ধুৱায়। ভৰিতো মনুষ্যৰ থাকে। শিৱবাবাৰ ভৰিয়ে নাথাকে, যাৰ বাবে তোমালোকে ভৰিৰ পূজা কৰিবলগীয়া হ'ব। এয়া হৈছে পূজাৰ সামগ্ৰী। পিতাই কয় মইতো জ্ঞানৰ সাগৰ হওঁ। মই নিজৰ সন্তানৰ দ্বাৰা কেনেকৈ ভৰি ধুৱাম? পিতাইতো কয় বন্দে মাতৰম্। মাতাসকলে তেন্তে কি বুলি ক'ব লাগে? হয়, ঠিয় হৈ ক'ব শিৱবাবা নমস্কাৰ। যেনেকৈ চালাম মালেকম বুলি নকয় জানো। তেতিয়াও পিতাই প্ৰথমে নমস্কাৰ কৰিব লাগে। (তেওঁ) কয় - আই এম ম'স্ট অ'বিডিয়েন্ট (মই অতি অনুগত)। বেহদৰ (অসীমৰ) সেৱাধাৰী হওঁ। কিমান নিৰাকাৰ আৰু নিৰহংকাৰী। পূজাৰতো কথাই নাই। ম'স্ট বিলাভেদ চিলড্ৰেন (অতি মৰমৰ সন্তানসকল), যিসকল সম্পত্তিৰ মালিক হয়গৈ, তেওঁলোকৰ দ্বাৰা পূজা কেনেকৈ কৰাম? অৱশ্যে হয়, সৰু লৰা-ছোৱালীয়ে পিতাকৰ চৰণত পৰে কাৰণ পিতা ডাঙৰ। কিন্তু বাস্তৱত পিতা সন্তানসকলৰো চাৰ্ভেণ্ট (সেৱাধাৰী)। (তেওঁ) জানে সন্তানসকলক মায়াই বৰকৈ আমনি কৰে। অতি কাঢ়া পাৰ্ট। বহুত অপাৰ দুখ আহিবলগীয়া আছে। এয়া সকলো বেহদৰ কথা, তেতিয়াহে বেহদৰ পিতা আহে। পিতাই কয় - দাতা মই এজনেই, আন কাকোৱে দাতা বুলি ক'ব নোৱাৰি। পিতাৰ পৰা সকলোৱে বিচাৰে। সাধুলোকেও মুক্তি বিচাৰে। ভাৰতৰ গৃহস্থী লোকসকলে ভগৱানৰ পৰা জীৱনমুক্তি বিচাৰে। গতিকে দাতা এজনে হৈ গ'ল। গায়নো কৰা হৈছে - সকলোৰে সংগতি দাতা এজন। সাধুসকলে যেতিয়া নিজেই সাধনা কৰে তেন্তে আকৌ আনক গতি-সংগতি কেনেকৈ দিব পাৰে? মুক্তিধাম আৰু জীৱনমুক্তিধাম দুয়োৰে প্ৰ'পাইটৰ (মালিক) এজনেই পিতা। তেওঁ নিজৰ সময়ত এবাৰেই আহে। অন্য সকলো জন্ম-মৰণত আহি থাকে। এওঁ এবাৰেই আহে যেতিয়া ৰাৱণৰ ৰাজ্য শেষ হোৱাৰ সময় হয়। তাৰ আগতে আহিব নোৱাৰে। ড্ৰামাত পাৰ্টেই (ভূমিকাই) নাই। সেয়েহে পিতাই কয় - তোমালোকে এতিয়া মোৰ দ্বাৰা মোৰ পৰিচয় পাব লাগে। মনুষ্যই নাজানে বাবে সৰ্বব্যাপি বুলি কৈ দিছে।

এতিয়াতো হৈছে ৰাৱণ ৰাজ্য। ভাৰতবাসীয়েহে ৰাৱণক জ্বলাই থাকে। গতিকে এইটো সিদ্ধ হয় যে ভাৰততে ৰাৱণ ৰাজ্য আছে, ৰামৰাজ্যও ভাৰততেই আছে। এই কথাবোৰ ৰামৰাজ্য স্থাপন কৰোঁতাজনেহে বুজায় যে কেনেকৈ এতিয়া ৰাৱণ ৰাজ্য হয়। এয়া কোনে বুজায়? নিৰাকাৰ শিৱ ভগৱানুৱাচ। আত্মাক শিৱ বুলি কোৱা নহয়। আত্মাসকল হৈছে শালিগ্ৰাম। শিৱ এজনকে কোৱা হয়। শালিগ্ৰামতো অনেক থাকে। এয়া হৈছে ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞ। সেই ব্ৰাহ্মণ লোকসকলে যি যজ্ঞ ৰচনা কৰে, তাত এটা ডাঙৰ শিৱলিঙ্গ আৰু সৰু-সৰু শালিগ্ৰাম সাজি পূজা কৰে। দেৱী আদিৰ পূজাতো বছৰে-বছৰে হয়। এয়াতো সদায় মাটিৰে সাজি পূজা কৰে। ৰুদ্ৰৰ অতি মান আছে। শালিগ্ৰাম কোন হয়, সেয়াতো নাজানে। তোমালোক শিৱশক্তি সেনাই পতিতক পাৱন কৰি তোলা। শিৱৰ পূজাতো হয়। শালিগ্ৰাম কলৈ যাব? বহুত মনুষ্যই ৰুদ্ৰ যজ্ঞ ৰচি শালিগ্ৰামৰ পূজা কৰে। শিৱবাবাৰ লগতে সন্তানসকলেও পৰিশ্ৰম কৰিছে। শিৱবাবাৰ সহায়কাৰী হয়। তেওঁলোকক কোৱা হয় ঈশ্বৰৰ সহায়কাৰী। স্বয়ং নিৰাকাৰো কোনোবা শৰীৰলৈ নিশ্চয় আহিব নহয় জানো। স্বৰ্গততো সহযোগৰ প্ৰয়োজন নাই। শিৱবাবাই কয় - চোৱা, এয়া মোৰ সহায়কাৰী সন্তান। ক্ৰমানুসৰিতো হয়েই। সকলোৰে পূজাতো কৰিব নোৱাৰে। এই যজ্ঞও ভাৰততে হয়। এই ৰহস্য পিতাইহে বুজায়। সেই ব্ৰাহ্মণ বা সদাগৰসকলে জানো জানো। বাস্তৱত এয়া হৈছে ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞ। সন্তানসকল পৱিত্ৰ হৈ ভাৰতক স্বৰ্গ কৰি তোলে। এয়া হৈছে ডাঙৰ হস্পিতাল, য'ত যোগৰ দ্বাৰা আমি এভাৰ হেল্দি (সৰ্বদা স্বাস্থ্যবান) হৈ যাওঁ। পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা। দেহ-অহংকাৰ হৈছে প্ৰথম নম্বৰৰ বিকাৰ, যিয়ে যোগ খণ্ডিত কৰি দিয়ে। বডি কনচিয়াচ হৈ যোৱা (নিজক দেহ বুলি ভাবা), পিতাক পাহৰি যোৱা তেতিয়াই অন্য বিকাৰ আহি যায়। এই যোগ নিৰন্তৰ লগাবলৈ অতি যত্নৰ প্ৰয়োজন। মনুষ্যই কৃষ্ণক ভগৱান বুলি ভাবি তেওঁৰ পূজা কৰে। কিন্তু তেওঁতো পতিত-পাৱন নহয়, যে তেওঁৰ চৰণত পূজা কৰিব লাগে। শিৱতো হৈছেই ভৰিহীন। তেওঁতো আহি মাতাসকলৰ চাৰ্ভেণ্ট হৈ পৰে আৰু কয় - পিতা আৰু স্বৰ্গক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকে 21 জন্ম ৰাজত্ব কৰিবা। 21 পুৰুষ বুলি গায়ন কৰা হৈছে। অন্য ধৰ্মত গায়ন কৰা নহয়। কোনো ধৰ্মাৱলম্বীয়েই 21 জন্মৰ বাবে স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী নাপায়। এই ড্ৰামাও পূৰ্ব-নিৰ্ধাৰিত। দেৱতা ধৰ্মৰ যিসকল অন্য ধৰ্মত মিক্স (মিহলি) হৈ গৈছে তেওঁলোক পুনৰ ওলাই আহিব। স্বৰ্গৰ সুখতো সীমাহীন। নতুন দুনিয়া, নতুন ঘৰত ভাল সুখ পোৱা যায়। অলপ পুৰণি হোৱাৰ লগে-লগে কিবা নহয় কিবা দাগ লাগি যায়, তাৰ পিছত পুনৰ ৰিপেয়াৰ (মেৰামতি) কৰা হয়। গতিকে যেনেকৈ পিতাৰ মহিমা সীমাহীন সেইদৰে স্বৰ্গৰ মহিমাও সীমাহীন, য'ৰ মালিক হ'বলৈ তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। অন্য কোনেও স্বৰ্গৰ মালিক কৰি তুলিব নোৱাৰে।

তোমালোক সন্তানসকলে জানা বিনাশৰ চিন (দৃশ্যপট) অতি কষ্টদায়ক। তাৰ আগতে পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈ ল'ব লাগে। পিতাই কয় - এতিয়া মোৰ হোৱা অৰ্থাৎ ঈশ্বৰীয় কোলালৈ আহি লোৱা। শিৱবাবা ডাঙৰ নহয় জানো। গতিকে তোমালোকৰ প্ৰাপ্তি বহুত। স্বৰ্গৰ সুখ সীমাহীন। নাম শুনিলেই মুখলৈ পানী আহে। এনেকৈ কয়ো যে অমুক স্বৰ্গগামী হ'ল। স্বৰ্গ ভাল লাগে নহয়। এয়াতো হৈছেই নৰক, যেতিয়ালৈকে সত্যযুগ নহয়, তেতিয়ালৈকে স্বৰ্গলৈ কোনো যাব নোৱাৰে। পিতাই বুজায় এই জগদম্বা গৈ পুনৰ স্বৰ্গৰ মহাৰাণী লক্ষ্মী হয়গৈ, আকৌ সন্তানসকলো ক্ৰমানুসৰি হয়। মম্মা-বাবাই যথেষ্ট পুৰুষাৰ্থ কৰে। সন্তানসকলেও তাত ৰাজত্ব কৰিব নহয় জানো। কেৱল লক্ষ্মী-নাৰায়ণেইতো নকৰিব। তেন্তে পিতাই আহি মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি তোলে, পঢ়ায়। যদি এনেকৈ কয় যে কৃষ্ণই দেৱতা কৰি তোলে তেন্তেতো কৃষ্ণক আকৌ দ্বাপৰলৈ লৈ গ'ল। দ্বাপৰততো দেৱতা নাথাকে। সন্ন্যাসীসকলে ক'ব নোৱাৰে যে আমি স্বৰ্গলৈ যোৱাৰ ৰাস্তা দেখুৱাও। তাৰ বাবেতো ভগৱান লাগিব। কোৱা হয় মুক্তি-জীৱনমুক্তিৰ দুৱাৰ কলিযুগৰ অন্তত খুলিব। এয়া হৈছে ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞ। মই হৈছো শিৱ, ৰুদ্ৰ আৰু এয়া হৈছে শালিগ্ৰাম। এওঁলোক সকলো শৰীৰধাৰী। মই

শৰীৰৰ লোন (ঋণ) লৈছে। এয়া সকলো ব্ৰাহ্মণ। ব্ৰাহ্মণৰ বাহিৰে এই জ্ঞান অন্য কাৰোৰে নাথাকে। শূদ্ৰৰো এই জ্ঞান নাথাকে। সত্যযুগত দেৱী-দেৱতাসকল পাৰস-বুদ্ধিৰ আছিল, তেনেকৈ পিতায়ে এতিয়া গঢ়ি তোলে। সন্ন্যাসীসকলে কাকো পাৰস-বুদ্ধিৰ কৰি তুলিব নোৱাৰে। যদিও নিজে পৱিত্ৰ হয়, তথাপিও বেমাৰ আদি হয়। স্বৰ্গত কেতিয়াও বেমাৰ নহ'ব। তাততো অপাৰ সুখ সেইবাবে পিতাই কয় - পুৰা পুৰুষাৰ্থ কৰা। ৰেচ (দৌৰ) হয় নহয় জানো। এয়া হৈছে ৰুদ্ৰ মালাত অহাৰ বাবে ৰেচ। অহম্ (মই) আত্মাই যোগৰ দৌৰ লগাব লাগে। যিমনেই যোগযুক্ত হ'বা তেতিয়া বুজা যাব এওঁ তীব্ৰ বেগেৰে দৌৰি আছে। তেওঁলোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হৈ থাকিব। তোমালোক উঠোঁতে-বহোঁতে, চলোতে-ফুৰোতে যাত্ৰাত আছা। বুদ্ধিযোগৰ এয়া অতি ভাল যাত্ৰা। তোমালোকে কোৱা এনেকুৱা স্বৰ্গৰ সীমাহীন সুখ পাবলৈ পৱিত্ৰ হৈ কয় নাথাকিম। আমাক মায়াই অস্থিৰ কৰিব নোৱাৰে। প্ৰতিজ্ঞা কৰিব লাগে। এয়া অন্তিম জন্ম, মৰিবতো লাগিবই, তেন্তে কিয়নো পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈ নলওঁ। বাবাৰ কিমান সন্তান আছে। প্ৰজাপিতা আছে, গতিকে নিশ্চয় নতুন ৰচনা ৰচে। নতুন ৰচনা হয় ব্ৰাহ্মণৰ। ব্ৰাহ্মণ হৈছে ৰুহানী চচিয়েল ৱৰ্কাৰ (আত্মিক সমাজকৰ্মী)। দেৱতাইতো প্ৰালন্ধ ভোগ কৰে। তোমালোকে ভাৰতৰ চাৰ্ভিচ কৰা সেইবাবে তোমালোকেই স্বৰ্গৰ মালিক হোৱাগৈ। ভাৰতৰ চাৰ্ভিচ কৰিলে সকলোৰে চাৰ্ভিচ হৈ যায়। তেন্তে এয়া হৈছে ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞ। ৰুদ্ৰ বুলি শিৱক কোৱা হয়, কৃষ্ণক নহয়। কৃষ্ণতো হৈছে সত্যযুগৰ প্ৰিঞ্চ (ৰাজকুমাৰ)। তাত এই যজ্ঞ আদি নাথাকিব। এতিয়া হৈছে ৰাৱণ ৰাজ্য। এয়া নাশ হৈ যাব। পুনৰ আকৌ কেতিয়াও ৰাৱণ প্ৰতিমূৰ্তি নাসাজিবই। পিতাইহে আহি এই শিকলিৰ পৰা মুক্ত কৰে। এই ব্ৰহ্মাকো এই শিকলিৰ পৰা মুক্ত কৰিলে নহয় জানো। শাস্ত্ৰ পঢ়ি-পঢ়ি কি অৱস্থা হৈছে! সেয়েহে পিতাই কয় এতিয়া মোক স্মৰণ কৰা। পিতাক স্মৰণ কৰাৰ সাহস নাই। পৱিত্ৰ হৈ নাথাকে, ফাল্টু প্ৰশ্ন সুধি থাকে। গতিকে পিতাই কয় - মনমনাভৱ। যদি কিবা কথাত মূৰ্ছিত হৈ যোৱা তেন্তে সেয়া বাদ দিয়া, মনমনাভৱ। এনেকুৱা নহয় যে প্ৰশ্নৰ ৰেচপস (প্ৰত্যুত্তৰ) নাপালা বুলি পঢ়াই বাদ দিবা। এনেকৈ কয় যে যদি ভগৱান আছে তেন্তে ৰেচপস কিয় নিদিয়? পিতাই কয় তোমাৰ কাম হৈছে পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰৰ সৈতে। চক্ৰকো স্মৰণ কৰিব লাগে। তেওঁলোকেও ত্ৰিমূৰ্তি আৰু চক্ৰ দেখুৱায়। লিখে - "সত্যমেৱ জয়তে", কিন্তু অৰ্থ নুবুজে। তোমালোকে বুজাব পাৰা - শিৱবাক স্মৰণ কৰিলে সূক্ষ্মবতনবাসী ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰো স্মৃতিলৈ আহিব আৰু স্বদৰ্শন চক্ৰক স্মৰণ কৰিলে বিজয়ন্তী হৈ যাব। 'জয়তে' মানে মায়াৰ ওপৰত বিজয়ী হ'বগৈ। কিমান বুজিবলগীয়া কথা। ইয়াত নিয়ম আছে - হংসৰ সভাত বগলী বহিব নোৱাৰে। বি.কে. যিয়ে স্বৰ্গৰ পৰী কৰি তোলে, তেওঁলোকৰ ওপৰত বহুত ৰেচপনচিবিলাটি (দ্বায়িত্ব) আছে। প্ৰথমতে যেতিয়া কোনোবা আহে তেতিয়া তেওঁক এইটো সোধা - আত্মাৰ পিতাক চিনি পোৱানে? যিয়ে এনেকৈ প্ৰশ্ন সোধে তেওঁলোকে নিশ্চয় জানে। সন্ন্যাসী আদিয়ে কেতিয়াও এনেকৈ নুসুধিব। তেওঁলোকেতো নাজানেই। তোমালোকেতো প্ৰশ্ন সুধিবা - বেহদৰ পিতাক জানানে? প্ৰথমতে বাগদান কৰা। ব্ৰাহ্মণৰ ধান্দাই হৈছে এইটো। পিতাই কয় - হে আত্মাসকল, মোৰ লগত যোগ লগোৱা কাৰণ মোৰ ওচৰলৈ আহিব লাগিব। সত্যযুগৰ দেৱী-দেৱতাসকল বহুকাল ধৰি আঁতৰি থাকিল গতিকে প্ৰথমতে জ্ঞান তেওঁলোকেই পাব। লক্ষ্মী-নাৰায়ণে ৪৪ জন্ম পুৰা কৰিলে গতিকে তেওঁলোকেই প্ৰথমে জ্ঞান পাব লাগে।

মনুষ্য সৃষ্টিৰ যি বৃক্ষ, তাৰ পিতা হৈছে ব্ৰহ্মা আৰু আত্মাৰ পিতা হৈছে শিৱ। গতিকে পিতা আৰু ককা হ'ল। তোমালোক হ'লা তেওঁৰ নাতি। তেওঁৰ দ্বাৰা তোমালোকে জ্ঞান পোৱা। পিতাই কয় মই যেতিয়া নৰকলৈ আহিম তেতিয়াহে স্বৰ্গৰ ৰচনা কৰিম। শিৱ ভগৱানুৱাচ - লক্ষ্মী-নাৰায়ণ ত্ৰিকালদৰ্শী নহয়। তেওঁলোকৰ এই ৰচয়িতা-ৰচনাৰ জ্ঞান নাই, তেন্তে পৰম্পৰা কেনেকৈ চলিব? বহুতে ভাবে এওঁলোকেতো কেৱল কৈয়েই থাকে - মৃত্যু সমাগত। কিন্তু একোৱেই দেখোন নহয়। ইয়াৰ ওপৰতো এটা দৃষ্টান্ত আছে নহয় - কোনোবাই ক'লে সিংহ আহিছে, সিংহ আহিছে,

কিন্তু সিংহ নাহিল। অৱশেষত এদিন সিংহ আহিল, সকলো ছাগলী খাই থৈ গ'ল। এই সকলোবোৰ কথা ইয়াৰেই। এদিন কালে খাই পেলাব, তেতিয়া কি কৰিবা? ভগৱানৰ কিমান বিশাল যজ্ঞ। পৰমাত্মাৰ বাহিৰেতো কোনেও ইমান ডাঙৰ যজ্ঞ ৰচিব নোৱাৰে। ব্ৰহ্মাবংশী ব্ৰাহ্মণ বুলি কৈ পৱিত্ৰ নহ'লে তেওঁ মৰিল। শিৱবাবাৰ ওচৰত প্ৰতিজ্ঞা কৰিব লাগে। মিঠা বাবা, স্বৰ্গৰ মালিক বনাওঁতা বাবা মইতো আপোনাৰ হওঁ, শেষলৈকে আপোনাৰেই হৈ থাকিম। এনেকুৱা পিতা বা প্ৰিয়তমক পৰিত্যাগ কৰিলে মহাৰজা-মহাৰাণী হ'ব নোৱাৰিবা। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) প্ৰকৃত ঈশ্বৰীয় সহায়কাৰী হৈ ভাৰতক স্বৰ্গ কৰি তোলাত পিতাক পৱিত্ৰতাৰ সহযোগ দিব লাগে, ৰুহানী চৰ্চিয়েল ৰকীৰ হ'ব লাগে।
- (2) কোনোধৰণৰ প্ৰশ্নত মূৰ্ছিত হৈ পড়া এৰিব নালাগে। প্ৰশ্ন এৰি পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে।

***বৰদান:-** স্ব-পৰিৱৰ্তন আৰু বিশ্ব পৰিৱৰ্তনৰ দায়িত্বৰ মুকুটধাৰী তথা বিশ্ব ৰাজ্যৰ মুকুটধাৰী হোৱা

যেনেকৈ পিতাৰ ওপৰত, প্ৰাপ্তিৰ ওপৰত প্ৰত্যেকে নিজৰ অধিকাৰ আছে বুলি ভাবা, তেনেকৈ স্ব-পৰিৱৰ্তন আৰু বিশ্ব পৰিৱৰ্তন দুয়োটাৰে দায়িত্বৰ মুকুটধাৰী হ'লেহে বিশ্ব ৰাজ্যৰ মুকুটধাৰী হ'বগৈ। বৰ্তমানেই ভৱিষ্যতৰ আধাৰ। চেক (পৰীক্ষা) কৰা আৰু নলেজৰ (জ্ঞানৰ) দাপোনত চোৱা যে ব্ৰাহ্মণ জীৱনত পৱিত্ৰতা, পঢ়া আৰু সেৱাৰ ডবল (দ্বৈত) মুকুট আছেনে? যদি ইয়াত কোনোবাতো মুকুট আধৰুৱা হৈ আছে তেন্তে তাতো সৰু মুকুটৰ অধিকাৰী হ'বগৈ।

***প্ৰোগান:-** সদায় বাপদাদাৰ ছত্ৰছায়াৰ ভিতৰত থাকিলে বিঘ্ন-বিনাশক হৈ যাবা।

ওঁম্ শান্তি!!
